

15. Nu Dein Sorgenen) af Tromsø, Men
 friet ud fra dette Sted Og Peeder Speckeren) af
 Tromsø, Deu næste som til følge med. Fra denne
 Sorg, fra denne Plage, hvor Høden og Fortid-
 telten Enhver med Gult og bitter Sluge Gledsig
 flæder Lidet hen.

16. Carl (Virethen) fra Andobotten var Forpinner og
 veltalende ved denne Gaard. Men nu skal det
 vellykkede og gode være. Nu er det som
 i Guds Varmhjertighed vil dig nu og her
 og demme Straf i Gildet har, Nu end for Sorgen
 de giver, hvor du fra Sammenholdet har.

18. Nu Peeder Zanten) og S. Zanten) af
 Tromsø var de beggø to, i Sorens Bøllig i
 Høden var det at de. Enhver for sig kan for-
 gyltig det er at de. Enhver for sig kan for-
 mange Slager som led her for deres Gød at
 Guld deres Gled stadig er.

19. Nu Niemanns Sorgenen) af Tromsø Og Johan
 6). Gød sote Marts, omtrent 23 Aar gl. Han har gjort et Par
 Sghabsture før og forefætt boret Gifte i Gimmerten.
 7). Gød 10be Marts, Gød boret Gifte i Gimmerten,
 var på denne Gifte med som Gangstind.
 8). Gød 13be Marts 26 Aar gl., Gød boret, har i flere Aar vest
 på Sghabet og boret Gifte.
 9). Gød 16be Marts, Gifte, første Gifte på Sghabet.
 10). Gød 23be Marts, Gifte og Gangstind.
 11). Gød 27be Marts, Gifte, første Gifte på Sghabet.
 12). Gød 31be Marts, 22 Aar gl., boret Gifte på Sghabet og
 Anterne.

11. Nu efter Møden nu hentes, saa denne
 tinge Sghæle; Enhver var røds og be-
 ved Zanten på en Gød som freng. Med Gød og
 Soende for die Mædnes kan det første Sind.
 Men Gihets Gøder i det høje, Gend deres Gled til
 Gindten ind.

12. Gød Thomass Speckeren) af Tromsø
 Gød Gledet for die Sog i Sog i Sog i Sog i Sog
 af Sghæle, De Gledet for die Sog i Sog i Sog
 med Sghæle for die Sog i Sog i Sog i Sog
 for die Sog i Sog i Sog i Sog i Sog i Sog

13. Gød Sghæle for die Sog i Sog i Sog i Sog
 die til boret her; Gød var for die ei mere Gled-
 te, Gind Gind i Gindten er die Gød. S, maatte du
 sa alle alle, som hedes i en Sog i Sog, Gød
 Gød i Gghæle for die Sog i Sog i Sog i Sog
 og Gød.

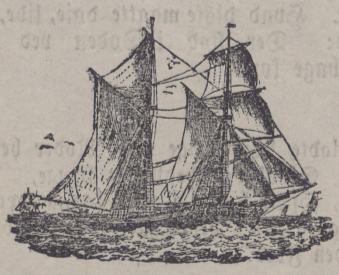
14. Johan Johannessen) af Tromsø Gød Sghæle
 var den første som fra dette Sammenhold til til-
 les, Sghæle i die Gød i die Sog i Sog i Sog
 Sghæle) af Sghæle, den første som til Sghæle Gød
 fra Sghæle Sghæle og Gindten Sghæle Gød
 du ande du.

17. Gød 18be Gimmerten, omtrent 23 Aar gl. Han har gjort et Par
 Sghabsture før og forefætt boret Gifte i Gimmerten.
 18). Gød 21be Marts, Gifte og Gangstind.
 19). Gød 24be Marts, Gifte, første Gifte på Sghabet.
 20). Gød 27be Marts, 22 Aar gl., boret Gifte på Sghabet og
 Anterne.

31. Hans Moder søger her saa saare, Og Moders
 Sorg, vi ved er tung. I Sneen reder hans Lidbaare, Han
 var saa svag han var saa ung, Hans Kammerater kan ei
 hjælpe, Thi her Enhver har nok med sig, Møjsommelig de
 sig fremkjempe Til Samojeder — endelig.

32. Og ventlig disse dem modtage Saa de blev Vinteren
 hos dem, De to blev der hos dem tilbage Mens fire siden
 vendte hjem. Af disse og de tvende andre Som siden og til-
 bage kom Fortællingen nu høres vandre Gvad de har at be-
 rette om.

33. Og slutteligen vil jeg sige Ulykkesbrødre da Farvel,
 Gud Fader til dit Frydens Nige I Naade tage deres Sjæl,
 Fra deres Møje, deres Jammer, O Jesu, hent dem du til
 dig, Gend alle til dit Brudekammer, Til evig Fryd evindelig.

Pris 4 Skil.

NY VISE

BERETNING

om de

17 Mands ulykkelige Overvintring

i Isfjorden,

og

Skippr. Matillas og hans Koks

førgelige Endeligt i Grey-Hul

paa Spitsbergen,

Tamt om

Skippr. Tobiesens og Søs Død

og øvrige Mandstabs Tildragelse

paa

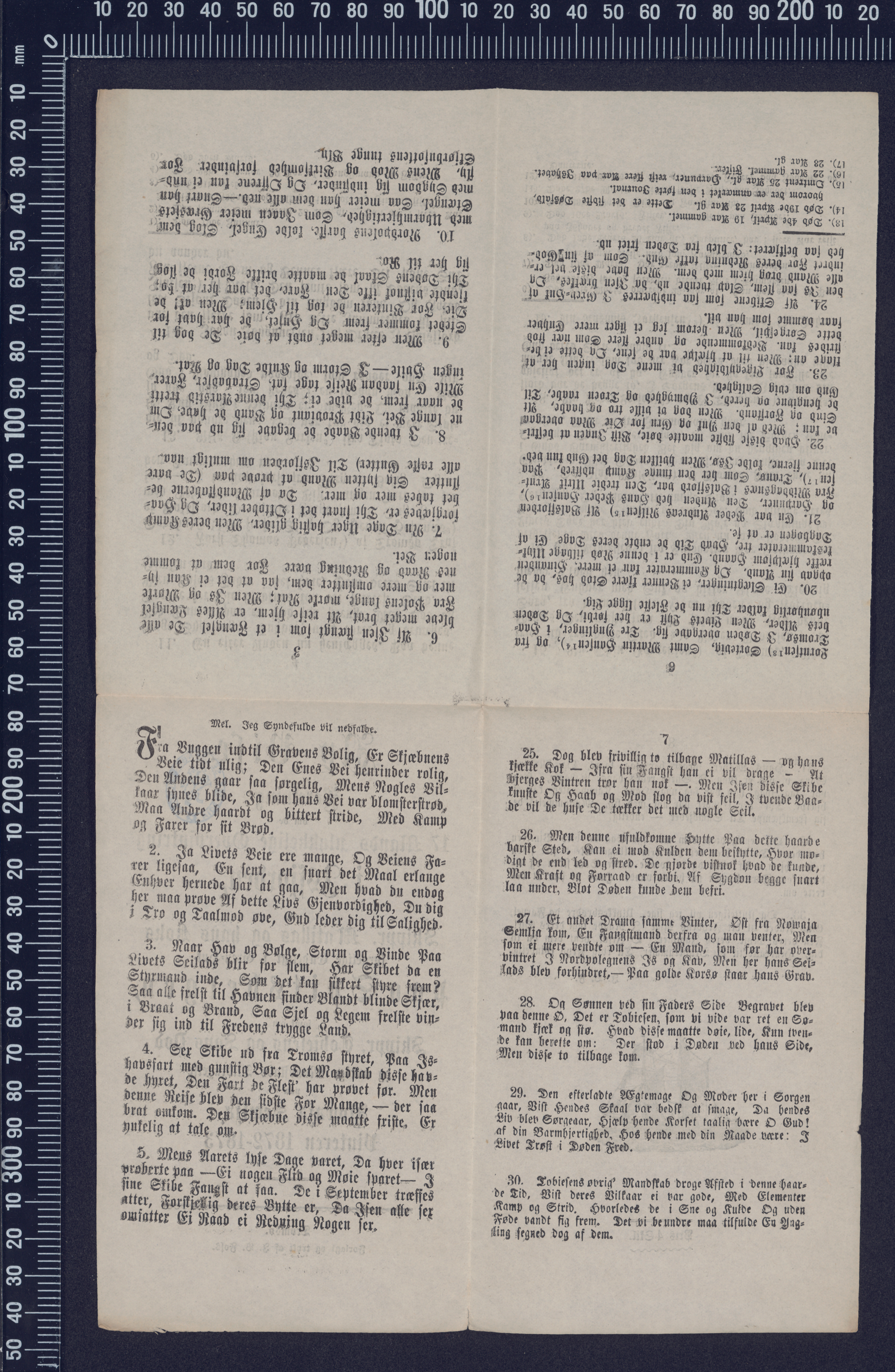
Nowaja Semlja,

Vinteren 1872-1873

Tromsø, w.å.
 Forlagt og trykt af S. B. Foss.

V box 17:510

10. Nordhøstens barste, kolde Engel, slog dem
 med Ubarmhjertighed, som Saaden med Græssets
 Stængel. Saa meget han dem alle med. — Saa snart han
 med Skydom sig indfandt, og Skyerne for sig ind-
 faldt, Mens Mod og Vistdomhed forsvandt. For
 Skjæbningens tunge Sky.

9. Men efter meget ordt at bide. De dog til
 Stedet kommer frem. Og Sjel, de har haft for
 Die, for Sinderen de tog til Hjem; Men at de
 fløide vistnok alle Den. Saa, det var her at dog
 Thi Dødens Staal de maatte bide. Gode de slog
 sig her til No.

8. I tvende Baade de begav sig nu paa den
 ne lange Vej. Et Proviant og Vand de havde. Om
 Mele En laadan Mele tog fat. Strødder, Saa
 de naar frem, de vide er; Thi denne Marsch tre
 ne lange Vej. Et Proviant og Vand de havde. Om
 Mele En laadan Mele tog fat. Strødder, Saa
 de naar frem, de vide er; Thi denne Marsch tre

7. Men Sagen ligger højt i Guder. Men deres Kamp
 forsværes er. Thi snart det i Støber liden, Og Saa
 bet tages mer og mer. Sa af Marskammerne be-
 fluttes sig paa den. Til Sessoren om muligt nu
 alle raske Gutter) Til Sessoren om muligt nu
 fluttes sig paa den. Til Sessoren om muligt nu
 alle raske Gutter) Til Sessoren om muligt nu

6. At Sien stundt som i et Kvæstet. De alle
 bleve meget borte. At resten hlem, er Mies Kængel
 fra Skovens Lunge, mørke Vint; Men S og Morte
 mer og mere omstutter dem, saa at det er i
 nes Svad og Medning bare. For dem to som
 nogen Vej.

Met. Seg Syndefulde vil nedfalde.

1. Fra Buggen indtil Gravens Bolig, Er Skæbnens
 Veie tidt ulig; Den Gnes Bei henvinder rolig,
 Den Andens gaar saa sørgelig, Mens Nøgles Bil-
 laar synes blide, Ja som hans Bei var blomsterstrød,
 Maa Andre haardt og bittert stride, Med Kamp
 og Farer for sit Brød.

2. Ja Livets Veie ere mange, Og Veiens Fa-
 rer ligesaa, En sent, en snart det Maal erlange
 Enhver herne har at gaa, Men hvad du endog
 her maa prøve Af dette Livs Gjenbordighed, Du dig
 i Tro og Taalmod øve, Gud leder dig til Salighed.

3. Naar Hav og Bølge, Storm og Vinde Paa
 Livets Seilads blir for stem, Har Skibet da en
 Strymand inde, Som det kan sikkert styre frem?
 Saa alle frelst til Havnen finder Blandt blinde Skjær,
 i Braat og Brand, Saa Sjel og Legem frelste vin-
 der sig ind til Fredens trygge Land.

4. Ser Skibe ud fra Tromsø styret, Paa Is-
 havsart med gunstig Vær; Det Mandstabs disse hav-
 de hyret, Den Hart de Flest har prøvet før. Men
 denne Reise blev den sidste For Mange, — der saa
 brat omkom. Den Skæbne disse maatte friste, Er
 hufelig at tale om.

5. Mens Narets lyse Dage varet, Da hver især
 prøbte paa — Ei nogen Ild og Moie sparet — I
 sine Skibe Fangst at faa. De i September træffes
 atter, Forfællig deres Bytte er, Da Isen alle ser
 omfatter Ei Raad ei Redning Nogen ser.

17. 28. Saa gl.
 18. 22. Saa gammel. Sitten.
 19. 22. Saa gl., Saa gammel, Sitten.
 20. Saa gammel. Sitten.
 21. Saa gammel. Sitten.
 22. Saa gammel. Sitten.
 23. Saa gammel. Sitten.
 24. Saa gammel. Sitten.
 25. Saa gammel. Sitten.
 26. Saa gammel. Sitten.
 27. Saa gammel. Sitten.
 28. Saa gammel. Sitten.
 29. Saa gammel. Sitten.
 30. Saa gammel. Sitten.

20. Et Skagtinger, et Kemner flere Stod hos, da de
 opvåk sin Mand. Og Kommander for et mere, Smanden
 rekket skjønt i Sand. Gud er i denne Stod tilhøje Mst-
 Sogbøgen er at se.
 21. En var Reder Andens (Sitten) Et Salsstorden
 og Sarmner, Sen stunden hed Saa Seder Sarmner,
 fra Salsstorden i Salsstorden var, Sen trede Mst Sarm-
 ten, Sarm, som her den timne Kamp udte, Saa
 denne frem, kolde Saa, Men hvilken Sag det Gud sin bed.
 22. Svad disse fælle maatte bide, Sitt Sunden at bestre-
 be kan; Med at den stut og Sru for Die Maa overgaa
 Sind og Fortand. Men dog et vilde tra og haade, Et
 de hængene og bred, I Svanghed og Troen raade, Et
 Gud om enig Salighed.
 23. For Sæghedighed ut mene Sog Inden her at
 flage an; Men til at hælpe var de fene, Da dette et be-
 tredes kan. Sæghedighed og andre flere som nær hob
 dette Sogstet, Men herom seg et siger mere Enhver
 faar barmme som han vil.
 24. Et Stibene som saa indbæres I Grev-Sut af
 den Saa saa stem, Slop tænde ud, da Sien brædes, Da
 alle Mand drog hjem med dem. Men have disse vel er-
 indret for deres Redning tatte Gud. Som af Sog-
 heb saa bestreter: I blev fra Soden stiet ud.

25. Dog blev frivillig to tilbage Matillas — og hans
 Hælle Hof — Fra sin Fangst han ei vil drage — At
 Herges Vintren tror han nok — Men Isen disse Skibe
 knuste Og Haab og Mod slog da vist feil, I tvende Baa-
 de vil de huse De tæller det med nogle Seil.

26. Men denne usuldkomne Bytte Paa dette haarde
 barste Sted, Kan ei mod Kulden dem beskytte, Hvor mo-
 digt de end led og stred. De gjorde vistnok hvad de kunde,
 Men Kraft og Forraad er forbi, Af Skydon begge snart
 laa under, Blot Døden kunde dem befri.

27. Et andet Drama samme Vinter, Ut fra Nowaja
 Semlja kom, En Fangstmand derfra og man ventet, Men
 som ei mere vendte om — En Mand, som før har over-
 vintret I Nordpolegnens Is og Rav, Men her hans Seil-
 lads blev forhindret, — Paa golde Korsø staaer hans Grav.

28. Og Sønnen ved sin Faders Side Begravet blev
 paa denne D, Det er Tobiesen, som vi vide var ret en Sø-
 mand kjel og st. Svad disse maatte døie, lide, Kun tvende
 de kan herette om: Der stod i Døden ved hans Side,
 Men disse to tilbage kom.

29. Den efterladte Egtemage Og Moder her i Sorgen
 gaar, Bist hendes Staal var bedst at smage, Da hendes
 Liv blev Soggeaar, Sjælp hende Korset taalig være D Gud!
 af din Barmhjertighed, Hos hende med din Naade være: I
 Livet Trost i Døden Fred.

30. Tobiesens øvrig Mandstabs drog Afsted i denne haar-
 de Tid, Bist deres Billaar ei var gode, Med Clementer
 Kamp og Strid. Hvorledes de i Sne og Kulde Og uden
 Føde vandt sig frem. Det vi beundre maa tilfulde En Yag-
 ling segned dog af dem.